

Elle Lepoutre & Marianne Eijgendaal

Eiland Sikkes

- © 2019 **Tekst** Elle Lepoutre
© 2019 **Illustraties omslag, hoofdstuk 1-14, hoofdstuk V** Marianne Eijgendaal
© 2019 **Illustraties hoofdstuk I** Lars Deltrap
© 2019 **Illustraties hoofdstuk II, VII, pagina 5** Gertie Jaquet
© 2019 **Illustraties hoofdstuk III, achterzijde omslag** Marleen Heidweiller
© 2019 **Illustraties hoofdstuk IV** Yu Watanabe
© 2019 **Illustraties hoofdstuk VI** Georgien Overwater

Voor deze uitgave: © 2019 LELI uitgevers, Amsterdam

Vormgeving Leli Ontwerp, Amsterdam

Drukwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978-90-818250-5-4

NUR 283, 282

Eerste druk, 2019

www.eilandvankeila.nl

www.uitgeverijleli.nl

Dit boek is gedrukt op 120 grams houtvrij papier, met FSC keurmerk.
De gebruikte fonts zijn van Underware (Tripper Pro, Dolly, Auto Pro)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van LELI uitgevers, Tussen de Bogen 62, Amsterdam.

Inhoud

1	Een nieuwe halte	8
2	De knal & de val	14
3	Alles blauw	20
4	De Vorstin spreekt	26
5	Verhalen voorlezen	33
I	Noot, het draaimolenpaard	37
6	Lichtvlekje tussen de bomen	44
II	Verhaal van Harissa	51
7	Luister naar de zebra	56
III	Voorbij de wormen	62
8	Kleuren horen	69
IV	Poppert en de Wolfshond	76
9	Geen kaartje	83
V	Berg	90
10	Rood of dood	99
VI	Robothond	106
11	In het licht van de dunne maan	112
12	Het zevende verhaal	118
13	Meten is weten	124
VII	Zebraspel	130
14	Soepstengels van oma	134

Wie is wie?

Reila is behulpzaam en nogal eigenwijs.

Jon houdt van vliegeren en gaat niet graag naar school.

De vader van Reila is uitvinder en samen met Reila's broertje Kars lost hij graag problemen op.

Zwart en wit, daar houdt de zebra van. Ze heeft veel te vertellen, maar ze kan niet praten.

Blauwe Man is de conducteur van de zweeftrein en een soort oom voor Reila.

Keila woont op een eiland dat in de lucht **zweeft**. Het is niet te zien op de radar. Iedereen komt er op een speciale manier terecht. Sommigen zijn er al zo lang, zoals Keila's beste vriend Jon, dat ze niet meer weten hoe die reis is gegaan. Anderen praten er liever niet over, zoals Blauwe Man, de conducteur van de trein. Zelf kwam Keila met een luchtballon.

Het eiland heeft veel bos. Aan de westkant van het eiland is een kleine stad. Er is een **zweeftrein** die van het westen naar het oosten gaat en weer terug. Echt zweven is het trouwens niet: de trein glijdt via stalen kabels tussen de toppen van de bomen door. Keila woont samen met Jon, oma, haar ouders en broertje in een watertoren midden in de stad. Oma is eigenlijk Jons oma, maar iedereen noemt haar zo.

Nog een laatste weetje: er is een **Vorstin** op het eiland, een stoere vrouw die het liefst rondloopt in haar pilotenpak en vliegt met zelfgebouwde vliegtuigen. Ze is een beetje mysterieus en soms lijkt ze helderziend.

Verder is alles op het eiland hetzelfde als in de gewone wereld: Jon en Keila gaan naar school (behalve in de weekenden en de vakanties), Jon houdt niet van rekenen, er is een bakker die brood bakt, er is een jaarlijks zwembkampioenschap en in de herfst vallen de blaadjes van de bomen.

Handig
om te
weten
voordat
het
verhaal
begint

1

Een nieuwe halte

Keila stond wijdbeens op het dak van de burcht. Ze hield een houten keukentrapje vast. Blauwe Man klom naar de bovenste tree met een schroevendraaier in zijn hand. Zijn rechterbeen kon hij niet helemaal buigen en daardoor bewoog hij stijf. De treden kraakten. Bovenop het trapje strekte hij zich uit en schroefde een metalen plaatje vast aan de twee stalen kabels die tussen de bomen hingen. Hij bouwde een nieuwe halte voor de zweeftrein.

‘Geef even de waterpomptang aan, wil je?’

Keila viste de tang uit de zak voorop haar paarse tuinbroek en gaf hem aan Blauwe Man. De schroevendraaier stopte ze terug in de zak. Daarna klemde ze haar handen weer rond het trapje. Het stond niet erg stevig op de zachte grond. Bij iedere beweging van Blauwe Man wankelde het.

‘Je moet niet te veel bewegen, hoor!’ riep Keila.

‘Het is bijna klaar,’ zei Blauwe Man.

Hij was de conducteur van de zweeftrein en hij wilde niets liever dan een lange treinlijn met veel haltes. Dit werd de

vijfde halte. In de grote beukenboom naast de burcht kwam het perron. Blauwe Man had er al wat planken in getimmerd en een bordje opgehangen met ‘Halte Mosterburcht’. Keila wist wel dat mensen de burcht zo noemden omdat er mosterdplanten op het dak groeiden, maar ze vond het een vreemde naam. De burcht leek op een bunker. Bij het woord burcht dacht je aan een kasteel en dat was dit in de verste verte niet. De Mosterburcht was half ingegraven in een heuvel en je kon vanaf het schuine dak zo naar de voordeur lopen.

‘Geef toch de schroevendraaier nog even,’ zei Blauwe Man.

Keila deed wat hij vroeg. Ze begreep niet precies wat hij aan het doen was – iets met de bovenleiding, zodat de trein er straks overheen kon glijden.

De Mosterburcht was in het oosten van het eiland. In het westen was de stad, daar woonde Keila. Ze had nu herfstvakantie en vond het fijn Blauwe Man te helpen. Hij was de vriendelijkste conducteur die ze kende. Haar beste vriend Jon was ook meegekomen naar de burcht. Hij liet zijn zelfgemaakte vlieger hoog tussen de bomen fladderen.

Blauwe Man stapte een stukje naar achter – viel net niet van de keukentrap – en mopperde, iets over een rottige schroef. Keila verstond hem maar half. Ze zette kracht om het trapje recht te houden. Meteen daarna viel de schroevendraaier. Het ding landde vlak voor Keila’s voeten. Ze droeg haar oude balletschoenen die bijna te klein waren.

‘Kijk nou uit!’ riep ze.

Blauwe Man bromde iets.

‘Zal ik vragen of Jon komt helpen?’

Blauwe Man kwam naar beneden en raapte de schroeven-draaier op. ‘Het is bijna klaar, dit zijn de laatste loodjes.’ Hij klopte zacht op Keila’s rug. ‘Wil je wat drinken? Er is vlierbessenlimonade van oma.’

Keila knikte en Blauwe Man viste de fles tussen de mosterdplanten vandaan. Ze namen om beurten een slok. Het was warm voor de tijd van het jaar. De blaadjes van de bomen rond de burcht hadden bonte herfstkleuren. Keila trok het knotje in haar haar steviger aan en keek eens goed om zich heen. Er was iets speciaals aan deze plek. De wind streek voorzichtig langs de gele mosterdplanten, alsof hij ze streelde. De zonnestralen waren zo fel dat je ze bijna kon aanraken en de bomen hadden sterke, knoestige stammen, vooral de oude eik die iets verderop stond.

‘Waarom bouw je eigenlijk een nieuwe halte?’ vroeg Keila. ‘Er komt hier geen kip.’

Blauwe Man lachte en wees naar het erf rondom de burcht waar de kippen rondscharrelden.

Keila lachte ook. ‘Die nemen nooit de trein.’

‘Ik heb het vermoeden dat hier iemand woont, vroeger was de burcht verlaten, maar nu staan er ineens potten mosterd in de burcht. Die kippen zijn er ook niet voor niets. En heb je de ezels gezien? Schattige beesten.’ Blauwe Man pauzeerde even. Zijn blik veranderde, werd zachter. ‘Er is zelfs een zebra, wist je dat?’

Keila had de dieren wel gezien. De ezels kwamen kopjes geven toen ze aankwam. De zebra bleef op een afstand staan onder een gammel afdakje. Ze had nog nooit een zebra in het wild gezien.

‘Wie woont hier dan?’

‘Geen idee.’

Keila zag aan Blauwe Man dat hij het erg graag wilde weten. Zijn ogen werden groter en hij beet op zijn onderlip.

Keila nam nog een slok, de limonade smaakte zoet en een tikje bitter. De vlieger van Jon wapperde voorbij de grote beuk.

‘Jon, je moet zo stoppen met vliegeren!’ riep Blauwe Man. ‘Ik ga de stroom aansluiten op de bovenleiding!’

Hij klom terug het trapje op en Keila hield het vast. Zoals altijd droeg hij zijn blauwe pak en bijpassende pet. Keila wist niet eens zijn echte naam. Sinds haar aankomst op het eiland – dat was in de lente – noemde ze hem Blauwe Man. Hij had haar verwelkomd na haar ritje in de luchtballon. In het begin vroeg ze zich nog wel af hoe het zat met het eiland, waar het precies in de lucht zweefde en hoe je er kwam. Inmiddels wist ze: als je er eenmaal woonde, merkte je niets van het zweven. Gelukkig was haar moeder ook snel naar het eiland gekomen, en haar vader en broertje Kars.

‘Hoe ben jij hier eigenlijk gekomen, Blauwe Man?’ vroeg ze.

Hij timmerde met de waterpomptang tegen het metalen plaatje en leek haar niet te horen.

‘Was je ook al conducteur voordat je op het eiland kwam?’

‘Zit niet zo te kletsen, Keila, ik probeer hier te werken,’ zei hij met gespeelde boosheid. Hij liet zijn armen zakken. ‘Heb je een plastic verloopstuk? Het werkt niet met dit metalen ding.’

‘Is het een geheim?’

Blauwe Man keek haar met heldere ogen aan. Hij zuchtte diep. Vervolgens staarde hij naar de lucht en begon te vertellen: ‘Het gebeurde in de tijd dat ik geen treinconducteur was

maar een fanatiek bergbeklimmer. Ik wilde een onmogelijke berg beklimmen, samen met mijn grote liefde Issa. En je raadt het al: we vielen. Ik dacht dat ik te pletter zou slaan, maar ik viel dwars door de berg heen en landde op dit eiland. Ik had alleen mijn been bezeerd.' Hij wees naar zijn stijve been. 'Ik heb geen idee wat er met Issa is gebeurd.'

Er zat een verdrietige toon in zijn stem die Keila nooit eerder had gehoord.

'Misschien is zij wel doodgegaan, en ik niet. Had ik geluk dat ik een doorgang vond naar deze wereld.'

'Ben je haar nooit gaan zoeken?'

'Geef je nu eindelijk dat verloopstuk?'

'Dat ligt op de veranda, in de gereedschapskist, maar ik kan de trap niet loslaten. Dan val je.'

'Ik zal mijn uiterste best doen stilletjes te blijven staan. Bovendien is de trap maar vijf treden hoog.'

Keila holde vanaf het dak van de burcht naar beneden.

'En zeg nog eens tegen Jon dat hij moet ophouden met vliegeren!' riep Blauwe Man haar na. 'Zo dadelijk raakt dat ding verstrikt in de bovenleiding.'

De knal s...e val

Aan de voorkant van de burcht was een veranda met een schommelstoel die een tikje scheef hing. Er stond een laag hekje om de veranda met zwarte en witte spijlen. Ook de voordeur was wit met zwart geverfd: het leek op een zebra-pad, maar dan rechtop gezet. Jon stond bij het hekje en wikkelde het touw op de haspel van zijn vlieger om hem binnen te halen. Hij droeg een groen trainingspak en zijn bruine haar leek op het warrige uiteinde van een bezem. De regenboogkleuren van de vlieger schitterden in de zon.

‘Kijk hoe hoog hij gaat!’ riep Jon tegen Keila die vanaf het dak kwam aanlopen.

‘Dit is je beste ooit!’

Jon lachte trots. ‘Weet je trouwens dat er verfpotten in de burcht staan? Je wilde toch je kamer schilderen in de herfstvakantie?’

‘Dat is alleen zwarte en witte verf,’ zei Keila. ‘Ik wil mijn vloer blauw maken zodat het op de zee lijkt.’

Keila zocht de gereedschapskist, hij stond niet meer op de

veranda. 'Ik moet iets pakken voor Blauwe Man, hij staat daar helemaal alleen op dat wankel trapje.' Ze wees naar het dak.

'Ik snap niet waarom hij die halte wil maken,' zei Jon.

Hij liet zijn vlieger iets zakken.

'Hij zou het niet in zijn eentje moeten doen,' zei Keila.

'Ik begreep dat Opzichter Kek komt helpen.'

Keila trok haar bovenlip op. Ze vond Opzichter Kek vreselijk, hij was de baas van de zweeftrein, een norske man.

'Waar is de gereedschapskist?'

'Daar, bij de appelboom.' Jon wees.

VERHAAL VAN HARISSA

II

Harissa kan kleuren horen. Alle zeven kleuren van de regenboog. **Rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo** en **violet**.

Is dat altijd zo geweest?

Nee. Ze werd geboren met ogen die geen kleuren konden zien. Alles was grijs: de lucht, de bloemen, het gras. Ze had het idee dat mensen het over een geheime wereld hadden als ze een appel rood noemden en de lucht blauw. Of dat ze een grapje met haar uithaalden. Voor haar bestonden de kleuren niet. Dat begon al op de kleuterschool als ze van de juf de rode kralen aan een ketting moest rijgen. Rood en groen zagen er hetzelfde uit. Blauw was iets donkerder grijs. Haar oom riep op verjaardagen dat een hond beter zag dan zij, die kon tenminste blauw en geel zien. Iedereen lachte erom. Harissa liet het over zich heen komen.

Ze hield van zwart-wit. Haar slaapkamer had allerlei patronen, een dekbed met zwarte en witte blokjes, behang

Ik kijk door het stoffige raam naar de zandvlakte. In de avondlucht kronkelen gele wolkenlierten. Een jongen van mijn leeftijd probeert op zijn brommertje de trein bij te houden. Het zand stuift hoog op. De deur van onze coupé gaat open. Even denk ik dat papa al terug is, maar er stapt een veel grotere man naar binnen met een bruin pak van ribstof. De conducteur? Zo ziet hij er niet uit. Als hij maar niet bij ons komt zitten. We gaan hier straks slapen, dan klappen we de banken uit en worden het bedden. Daar mogen geen vreemden bij zijn. Papa had een coupé voor twee personen moeten boeken. Hij is altijd zo zuinig.

De man heeft een papieren zak met eten erin. Het ruikt naar patat met mayonaise. Hij gaat tegenover me zitten, op de stoel van papa. Zijn rug is recht alsof hij een ruggengraat heeft van staal. Ik durf niet te zeggen dat de stoel bezet is. Hij zal vast bulderen dat hij voor niemand hoeft te wijken. Of in me prikken. Gulzig begint hij te eten. Het is iets met een mosterdgele saus. Ik probeer vanuit mijn ooghoeken te zien wat het is.